

Buchar Brian

Když Brianovi přistála na levé tváři soupeřova pěst, uslyšel křupnutí spojené s ostrou bolestí v čelisti a za chvíli ucítil v ústech přival krve, jak se mu vnitřek rtu rozrazil o dolní zuby. Zlomená čelist a rozsáhlejší poranění ústní dutiny. To nic není, hlavně ať se mu teď nezamotá hlava a nepadne. V ringu se jede, dokud jeden ze soupeřů neupadne do mdlob, všechno ostatní dokážou mediboti spravit. Zatímco Brian odhokával před dalšími údery pozpátku do rohu ringu, kolem hlavy se mu vyrojilo neviditelné hejno létajících nanobotů, kteří začali okamžitě pracovat na nápravě a hojení prasklé kosti i na zastavení a zacelení krvácení. Ta nepozornost a nekrytá levá strana byla blbost, na to si musí dát pozor. Brian, s ústy už v perfektním stavu, přešel okamžitě do útoku. Noha dozadu, přenesení váhy, a teď: levá, pravá, pravá! Povedlo se mu trefit protivníka nad oko, které mu okamžitě nateklo. Teď je třeba nezaváhat a dorazit ho, než se začne hojit. Dva rychlé kroky k němu, vykrýt výpad, chvíli počkat, než se otevře skulina, opřít se, a ještě jednou pravá! A znova! Dvě další trefy na oko už neustál, spadl na záda a skončil v bezvědomí. Diváci řvou nadšením, rozhodčí zvedá Brianovi ruku.

Za hodinu už Brian seděl na baru s drinkem a dvěma holkami a přemýšlel, se kterou stráví noc. Možná s oběma. Přišel Pete, agent.

„Dobrej boj, Buchare! Ten první pravej na voko byl supr, z toho už se nesebral. A pak buch! buch! a bylo po něm. Radost na to koukat! Placáka!“

Brian si s Petem plácl a nasadil si černé brýle. To byl jediný kus moderní elektroniky, který měl fakt rád. Dostal je od sponzora, a podle smlouvy je tak vlastně musel používat, ale nevadilo mu to. Aspoň nepotřeboval mobil, hodinky, navigaci a podobné krámy. Nikomu se zatím nepodařilo rozjet udržitelnou sériovou výrobu brýlí pro rozšířenou realitu, které by se lidem nehkusily, tak aspoň vyrobili pár prototypů pro celebrity, aby si na to veřejnost zvykala. V brýlích mu rolovaly gratulace a obdivné zprávy od fanoušků. Pro kluky z jeho rodného Franklin Parku v Detroitu byl hrdina. Býval jedním z nich, chudý černý kluk, co na sobě makal, dostal se až

nahoru a teď má všechno – prachy, holky, plné zdravotní. Byl pro ně nadějí, cestou ven, vzorem. Najednou na sebe ve feedu upozornila jemným zatřepáním zpráva od uloženého kontaktu. Janine. Proč si ji ještě nesmazal.

„Bri, potřebuju pomoc. Traevonovi není dobře. Prosím.“

Zprávu hned smazal. Janine chce zase prachy. Od té doby, co se s ní rozvedl, neviděl ji ani syna, ale bylo mu to jedno. Neměl čas na věčné problémy s hysterickou ženskou. Potřeboval zápasit, být nejlepší. Za týden má další zápas, takže v pondělí ho čeká jeden den v regenerační vaně, pak čtyři dny tréninkový sarkofág. Ale teď ne. Teď se jde slavit. Pohlídl po zadku Vandu (nebo to byla Venus? Vanessa?) a objednal si další vodku s redbullem.

Když pak v pondělí ráno jel ve svém červeném porsche přes Franklin Park do tréninkového centra, z ulice se na auto lepily malé děti. Špinavé, v roztrhaných hadrech, boláky na puse, ruce zkřivené rachitidou. Klepaly na okno, chtěly se dotknout boha, urvat si aspoň kousek toho skvělého života nahoře. Brian sroloval okýnko, nabral z příručního boxu hrst mincí, bonbónů, léků a vitamínů a vyhodil to všechno na ulici. Děti se rozutekly sbírat pršící poklady a auto se mohlo konečně volně rozjet. Před centrem ho s úsměvem vítal správce, starý Maurice.

„Skvělejší zápas, Buchare, gratuluju! Jakous měl noc?“

„Dvě! Jedna úplná gazela, ta druhá taková macatější, ale kdybys viděl ty kozy, Maurici!“

„Jó, tak to sis asi užil, co, ty prasáku?“

„To si piš. Ale teď už mi prosím tě nachystej vanu.“

Maurice odemkl dveře do regenerační místnosti, ve které vedle sebe stály dva z poloviny průhledné uzavíratelné tanky o velikosti člověka. V jednom z nich, uzavřeném a naplněném regenerační tekutinou, se už vznášel Brianův včerejší soupeř. Maurice otevřel volný tank, Brian si do něj lehl a za chvíli už i jeho tělo pohltila hojivá směs.

Další sobota, další zápas. Pete byl dneska nějaký zaražený, ale Brian se cítil ve formě. Po tréninkovém cyklu měl zase reflexy na max, sílu jako kůň a pohyb jako tanečník. Hlavně si dát bacha na tu levou.

„V červeném rohu nastupuje mistr světa v neregulovaném zápase, se skórem čtyřicet sedm ku dvěma, jedinečný a neporazitelný Buchar Brian!“

Aplaus. Ne tak velký, jako před týdnem. Pár lidí mělo na rukou pěnové atrapy průmyslového bucharu, mlátilo s nimi o sebe a křičelo *bum, bum, bum, bum...* Brianovi fanušci byli věrní až za hrob.

„V protějším rohu se připravuje jeho vyzyvatel, nováček na okruhu, Chobotnice!“

Zase aplaus. Ještě nezápasil a už tu má stovky vlezdopdrelků. No jo, socioversa, nic jiného ti mladí neumí. Do ringu přistálo hejno gumových chobotnic a dvě nebo tři opravdové. No tak, přestaňme tady šaškovat a pojďme bojovat, sakra.

Začátek spíš zvolna, je třeba Chobotnici utahat. Brian se nepouští do riskantních útoků, tancuje kolem ringu a kryje se. Pak zkusí lehký oťukávací výpad, vypálí pravačkou, ale Chobotnice je připravený, vykrývá levou, a pravou dává protiúder. Brian zaváhá a dostává rychlou ránu do nosu. Z nosu mu teče krev a vidí trochu rozmazaně, ale to je v pohodě, neomdlívá. Už couvá k provazům a čeká, až zapracují mediboti. Ale nic necítí, z nosu mu pořád teče rudá řeka a před očima má mlhu. Mediboti nefungují! Chobotnice k němu přiskakuje a přidává mu jednu ránu za druhou. Brian už přes nateklé oči nevidí vůbec nic a kvůli ztrátě krve začíná mít problém udržet rovnováhu. V uších mu tepe krev, ta samá, která stříká z rozbitých úst a nosu na podlahu ringu. Mediboti pořád nikde. Bum! Bum! Ještě jedna rána a Brian padá v bezvědomí k zemi.

Ráno se budí ve svém hotelovém pokoji, vůbec neví, jak se tam dostal. Nos ho pálí jako čert a ve spáncích mu tepe krev, pořád cítí rytmické údery zblázněného krevního oběhu. U stolu sedí Pete.

„To je dost, že ses probral, Buchare. Seš v pořádku?“

„V pořádku? Jasně, že nejsem v pořádku! Prohrál jsem a někdo si to odsere! Jak to, že mi nefungovali mediboti? Maurice se ožral a zapomněl je resetovat, nebo co? Tohle mu nedaruju, dědkovi plesnivýmu!“

„Hele, Maurice z toho vynech. Musíš pochopit, že život jde dál. Prostě jsi prohrál, tvoje éra skončila a můžeš si v klidu užívat svých prachů. Zajed' do centra, nech se regenerovat...“

„Počkej, počkej! Já bych ho ale porazil, kdyby mi nevypli ti mediboti! Takovej cucák by proti mně neměl šanci!“

„Tak bacha, Chobotnice je dobrej a nadějnej bojovník. A ty nemůžeš vyhrávat pořád. Není to dobrý pro byznys. Hele, jestli chceš, tak Chobotnice shání kondičního trenéra...“

„Jak nemůžu vyhrávat? Jak není dobrý pro byznys? Přeskočilo ti, nebo co?“

„Briane...“

„Jo takhle, tak ty mediboti byla sabotáž, abych prohrál! A tys to věděl? Ty, můj agent, jsi mě v tom nechal vykoupat? Proč jsi mi doprdele nic neřekl, ty sketo?“

To už Brian vstal z postele a rozzuřeně poskakoval po pokoji a máchal rukama.

„Počkej, uklidni se. Kdybych ti to řek, nic by se nezměnilo. O tvým konci bylo stejně rozhodnuto a ty by ses akorát zbytečně vzpíral.“

„No jasně že bych se vzpíral! Vždyť to je zločin, co jste provedli! Zničili jste mi život, hajzlové!“

V Brianovi to vřelo. Tohle nebylo fér. Vstal a převrhl stůl. Vzal ze stolku vázu a hodil ji po obří televizi na stěně. Pak skočil po Petovi a chytl ho pod krkem.

„Já ti dám kondičního trenéra! Já ti dám byznys! Já ti ukážu férovej zápas, ty poseroutko v obleku!“

Sevřel ruku v pěst a rozmáchl se. V ten moment se rozletěly dveře a do pokoje vtrhly dvě gorily a paralyzérem zastavily Brianovu ruku ve vzduchu. Se zkřivenou tváří padl Brian k zemi. Poslední slova, která slyšel, byla z úst jeho teď už bývalého agenta:

„Tak tenhle to taky nedal. Seberte mu přístup do Centra, zablokujte konto a zrušte mu zdravotní. Tenhle už nám k ničemu nebude.“

Brianovi zbylo porsche, nějaké hadry a pár tisícovek na anonymních kartách, které používal na nákup amfetaminů. Zprávy se roznesly rychle.

Když jel přes Franklin Park, špinavé a nemocné děti už si našly nějakou novou zábavu. Zastavil u baru, ve kterém už nebyl snad pět let, vešel dovnitř a objednal si pivo. Před týdnem seděl se dvěma kočkami na klíně v nejdražším baru v Detroitu a objednával pro celou hospodu. Teď sedí sám v poslední zaplivané putyce a usrkává zvětralé pivo. Najednou si vedle něj sedne chlápek, na první pohled slušná postava, ale svaly má ochablé a ksicht pomačkaný, jako by roky nebyl střízlivý.

„Kámo, nemáš půjčit dvacet babek? Jsem na dně.“

„Hele, sorry, já teď nemám náladu na bratříčkování, já jsem...“

„Já vím, kdo seš, ty seš Buchar.“

„Jo. A dost jsem to posral poslední dobou.“

„Jo jo, já vím, jak ti je, kámo.“

„Hovno leda, jak bys to mohl vědět? Nic nevíš!“

Chlápek se napil piva a usmál se.

„Buchare, pamatuješ si na svoje první vítězství? Dva roky zpátky, tvůj třetí zápas v ringu, mělš za sebou dva výprasky, proti tobě úřadující šampión.“

„Jasně, že pamatuju. Big Mac, bejval dobej, ale proti mně neměl šanci, rozflákal jsem mu ciferník na padrt.“

„No jo, protože mi vypli mediboty, jako teď tobě.“

„Cože? Ty seš...to není...to je...ale...ale to jsou hrozný svině! Nevěděl jsem to, nic mi neřekli! Big Mac...no to mě...cos dělal potom?“

„No, co by? Nasral jsem se, vrazil jsem do kanceláře k šéfovi a seřval ho jak psa. Dokonce jsem mu stihl jednu ubalit, ještě pořád má pod okem jizvu, parchant. No a dál už to znáš, paralyzér, ztráta zdravotního, a teď jsem tady.“

„Počkej, přece s námi nemůžou takhle zametat! S tím se musí něco udělat!“

„Chceš s tím něco udělat? Chceš se jim pomstít? Zadupat je do země? Jenže to není jen tak, kámo. Na to potřebuješ mít fakt koule. Musel bys do toho dát všechno. Vsadit úplně všechno, co máš. Máš takový koule, Buchare?“

„Mám dvakrát větší, Macu! Ty o něčem víš? “

„Zaplat' za mě to pivo a pojd', někam tě zavedu.“

Odjeli do uliček Franklin Parku. Zaparkovali u jednoho z baráků a vešli dovnitř.

„Tak vám ho vedu, panstvo. Briane, tohle je Deandre, náš počítačovej mág, a tadyto je Micah, to je mozek celý skupiny. A tydle lidičky myslím znáš...“

„Ahoj, Bri, ráda tě tady vidím!“

Janine! Vypadala tak o deset let starší, než co ji naposled viděl. Pořád byla krásná, ale na kůži jí začaly přibývat vrásky a z čela se spouštělo i pár stříbrných vlasů. A to jí ještě nebylo ani třicet. A vedle ní Traevon. Bože. Byl jako jeden z těch děcek, co se motala kolem jeho auta. Tvář plná strupů, vyhublé, kosti na rukou i na nohou zkřivené, netečné oči se dívaly někam skrze něj, ale přesto jeho pohled pálil jako struska z železáren. Brianovi vyhrkly do očí slzy.

„Janine, proboha, nevěděl jsem...“

„Nechtěl jsi vědět. Ale teď to víš a můžeš s tím něco udělat.“

„Jasně, zajedu do centra a seženu mu tu nejlepší směs! Za dva dny ve vaně bude jako řípa! Stačí, abych zvedl telefon a zavolal Mauricovi...“

Brianův hlas se vytratil do ticha, když si uvědomil, že nic z toho už neudělá. Nemá peníze. Nemá zdravotní. A nemá ani přístup do centra. Janine po chvíli promluvila do ticha.

„Bri, podívej se kolem sebe. Strašně bych chtěla pomoci Traevonovi, ale i kdybychom nakrásně sehnali dost peněz, nestačilo by to. Je tady nejmíň dva tisíce děcek jako on, a to je jenom náš park. V Detroitu jsou statisíce lidí, co si to nemůžou dovolit. Plná zdravotní není pro naše lidi.“

„Sakra! Proč musí být mediboti a regenerační programy tak drahý! Vždyť by nemělo být tak těžký začít to dělat ve velkém, aby to bylo levnější! Vždyť tady umíraj lidi!“

Slovo si vzal Micah: „Cena za výrobu, údržbu a aplikaci plné medicínské péče je zanedbatelná. Boti se tisknou na nanotiskárnách, regenerační tekutina se syntetizuje z libovolné biomasy.“

„Tak proč to není levnější? Proč to nemají všichni?“

„Patenty, Buchare.“

Brian si vzpomněl, jak Pete, ředitel, i ostatní zápasníci mluvili o lidech z ghetta jako o spodině a smáli se jejich chatrčím a bolákům. Těm lidem je úplně jedno, jestli celé čtvrti vychcípají na léčitelné nemoci nebo se postřílejí mezi sebou. Věděl to, protože ještě před týdnem byl jedním z

nich. Zápas je jeden velký kšeft a farmakoncerny v tom jedou s nimi. Vydělávají na licencování patentů a výrobci směsí a nanobotů si to pak vyberou na prodejní marži. Bylo mu z toho nanic. Bylo mu nanic ze sebe.

„Tak jo, tak jo! Evidentně máte nějaký plán, když jste mě sem nalákali. Co chcete udělat?“

„Deandre, můžu tě poprosit?“ obrátil se Micah na obtloustlého mladíka v sepraném šedém svetru.

„Jasně! Koukej, Buchare, máme tady nanotiskárnu i hmotovej assembler. Matroš na tisk se sežene z vyhozených dronů a mobilů na skládce a biomasa je cajk, to můžou bejt klidně plesnivý hambáče nebo mrtvý krysy. Potřebujem sehnat ty jejich patentovaný recepty, který v tom jejich tréninkovém centru používají.“

„No jo, jenže já se tam už nedostanu!“

„Tady právě potřebuješ mít ty koule,“ připomněl mu Mac.

„Ježíšikriste. Takže se vloupám do nejdražšího tréninkového centra v celém Michiganu, jen tak tam z nějakého počítače ukradnu přísně strážené patenty za miliardy dolarů a odkráčím si s cigárem v hubě ven?“

„No, to ne,“ připustil Deandre.

„Ještě že tak.“

„Protože ty recepty tam nejsou. Mají je v zabezpečeném cloudu a stahují je jenom když je právě potřebují. Takže se budou muset stáhnout, když se někdo bude ukládat k regeneraci.“

„A proč to nestáhnete zvenku, když to stejně stahují z cloudu?“

„Protože je to zašifrovaný, a ještě k tomu mají privátní linku. Jediná možnost je napojit se mezi ovládací panel a kontroler regenerační vany. Zítř ráno v devět tam nastupuje Chobotnice. Má objednaný plný servis, takže to bude tekutina i mediboti. Budeme mít všechno.“

„A nemůžu tam jít v noci a zapnout si to sám?“

„To nejde, regenerace jsou plánované dopředu.“

„Tohle v životě nedokážu!“

„Proto tam s tebou pojedou já,“ poklepal ho po rameni Deandre.

Brian s Deandrem přijeli na parkoviště tréninkového centra, ale z auta vystoupil jen Brian. Zašel na vrátnici a zazvonil na intercomu.

„Ano?“

„Maurici, to jsem já, pusť mě prosím tě dovnitř, ti bastardi mi zablokovali kartu.“

„Promiň, Buchare, fakt nemůžu. Odepsaní boxeři sem nesmějí. Je to bezpečnostní riziko. Vyhodili by mě.“

„Maurici, prosím! Mám v šatně ve skříňce nějaké věci, jenom si pro ně skočím.“

„Tak já ti to donesu.“

„Ne, mám skříňku zamknutou, tam se nedostaneš.“

„Neboj, já mám univerzální klíč od všech skříněk. Hned budu u tebe.“

„Ale...“

Cvak. Zavěsil. Sakra, tohle v plánu nebylo! Plán byl, že se Brian dostane dovnitř a pak otevře boční dveře Deandremu, který Maurice omráčí paralyzérem. No, tak to bude muset jít po zlém. Maurice už je tady a podává pootevřenými dveřmi Brianovi tašku se špinavým prádlem.

„Teda nevím, na co ti bude tohle.“

„Maurici, je to celá moje minulost. Nic jiného, než zápas nemám. Tohle budou moje jediné vzpomínky. Všechno je v háji, zápasy, hotely, holky, Centrum, i ty. Už tě nejspíš nikdy nevidím, když se mnou takhle zametli, parchanti. Nemohl bych tě na rozloučenou aspoň obejmout?“

Maurice zaváhal. Nelíbilo se mu, co se zápasníky dělají, ale takový už je život. Jenomže je to nespravedlivé! S Brianem prožili spoustu srandy a skvělých vítězství. Zatraceně, přece mu nikdo nebude zakazovat objetí se starým kamarádem! Otevřel dveře, hřbetem ruky si otřel slzu a rozpřáhl ruce k objetí. Brian přesně věděl, kam udeřit. Lehce se zapřel nohou a jeho cvičená pěst přistála Mauricovi z boku přesně na spánku. Nebyla to žádná rána kladivem, ale stačilo to, aby starý muž zavrával a sesunul se k zemi.

„Promiň, kamaráde, snad jsem to nepřehnal.“

Brian svlékl z bezvládného těla uniformu, svázal ho a odtáhl do kumbálu, kde ho zamknul. Maurice má tuhý kořínek, určitě to přežije a za dvě hodiny tady chodí uklízečka. V brýlích vyhledal kontakt na Deandreho a poslal mu zprávu, že je vzduch čistý. Šel mu otevřít k bočnímu vchodu. Deandre nesl kufřík s nářadím.

„Dík. Kde je ten správce?“

„Dělal problémy, tak jsem mu jednu ubalil. Leží svázaný v kumbálu.“

Deandre zakroutil hlavou. „No nic, tak neztrácejme čas, už takhle máme zpoždění. Chobotnice je tu za deset minut na regeneraci. Kde jsou ty hadry?“

Brian podal Deandremu správcovu uniformu. Ten se do ní navlékl, otevřel kufřík a pustil se ihned do práce. Odšrouboval čelní panel na regenerační vaně, přecvikl datový kabel vedoucí od panelu k ovládací desce pod vanou a začal pečlivě rozplétat jednotlivé žíly, aby se mohl mezi ně napojit.

„Hele, Buchare, proč jste se s Janine rozešli?“

„Říkala ti něco?“

„Ani ne. Jenom žes nebejval moc doma, na malýho jsi kašlal a těch prachů prej taky nebylo tolik, jak se vykládá.“

„No jasně. Víš co, bylo to jako vězení. Pořád kam jdeš, kdy přijdeš, proč jsi nebyl včera doma. Prostě zápasník nemůže být každý večer se ženuškou na večeři doma. Já musím reprezentovat, socializovat, plnit reklamní smlouvy, rozumíš? Nakonec jsme se pohádali, trochu mi ujely nervy a možná jsem do ní trochu strčil. Ale hele, hned jsem ji vez sem do Centra a dal ji spravit. Ale to mezi náma už nešlo zachránit.“

„A co mladej? To ti bylo jedno, že neuvidíš syna?“

„Jasně, že to nebylo ideální, ale ze začátku jsem Traevona občas někam vzal, a taky jsem měl plnou hlavu šampionátu, tréninky, váha, hlava, ladění medibotů. Fakt jsem na to neměl čas. Janine furt otravovala kvůli prachům, nevěděl jsem, na co to chce. Nechtělo se mi s ní mluvit. Vymazal jsem je ze svého života, bylo to k ničemu. Musel jsem na sobě makat, ne? Moji fanoušci na mě spoléhali, co myslíš?“

„Co myslím? Myslím, že jako fotr stojíš za hovno.“

„Drž hubu! Víš, s kým mluvíš, ty filcko? Já jsem čtyřnásobný šampion USA v neregulovaném zápase! Cos dokázal v životě ty, ty nulo? Chceš skončit v kumbále vedle Maurice? Já ti takovou...“

Brian už se zase napřahoval ke svému oblíbenému řešení problémů, ale přerušil ho bzučák. Chobotnice! Rychle se schovat!

„Sakra, už je tu. Máš to?“

„Teď. Zapojený to je.“

„Máš to zamaskované? Nevšimne si toho?“

„Mám. To. Zapojený!“

„Proboha, vždyť z toho trčí dráty na všechny strany! Zavolá na nás ostrahu a jsme v hajzlu!“

„Uklidni se laskavě, ten to tu ještě nezná. Je mu šumák, kde trčí jakej kabel. Jdu mu otevřít, schovej se.“

Brian zalezl za dveře do kanceláře, aby měl na vany výhled, ale sám nemohl být spatřen. Z chodby už slyšel hlasy Deandreho a Chobotnice.

„No jo, pan Maurice má dneska volno, já za něho zaskakuju. Tady si odlož a já ti nachystám tudle vanu.“

„Počkej, tahle se mi nějak nezdá, je to nějaké rozmontované.“

„To nic není, byl tu servisák a měnil tam čelní panel.“

„Ne, počkej, já radši půjdu do té druhé.“

„To nemůžeš, já už jsem ti nachystal tudle!“

„Jak nachystal? Zápasníci si vždycky můžou vybrat vanu. Maurice mě vždycky nechal vybrat.“

„No jo, ale ta druhá je obsazená.“

„Jak obsazená, vždyť je prázdná!“

„Teda jako...bude obsazená. Je rezervovaná!“

„Nemůže být rezervovaná. V pondělí sem chodí jenom zápasníci ze sobotního zápasu a toho Buchara vyhodili z práce, takže sem nepřijde.“

Chobotnice se rozhlédl po místnosti a všiml si pod stolem laptopu připojeného dvěma kabely k „jeho“ vaně. Podíval se na Deandreho, zpátky na laptop, znovu na Deandreho a pak beze slova vytáhl mobil a začal vytáčet číslo. Než si stačil dát telefon k uchu, nad druhé ucho mu přistála pěst Briana, který vyběhl zpoza dveří. Chobotnice se skácel k zemi.

„Proč jsi ho praštil?“

„Protože než ty bys vytáhl ten svůj posranej paralyzér, tak bychom dávno seděli v policajtské káře s klepetama na rukách, Einsteine!“

„Tys ho zabil?“

„Proboha, ne! Teda doufám. Tak na co čekáš? Spusť to, ať to můžeme stáhnout a zmizet!“

„Jenomže takhle to nefunguje! Ve vaně musí někdo bejt, jinak se to nespustí!“

„A sakra. Tak ho tam hodíme, pojd' mi pomoct.“

Svléknout a přemístit stokilového bezvládného chlapa zabere dvěma mužům nějakou dobu. Trochu pomáhá, když jeden z těch mužů je také stokilový sportovec, při plném vědomí. Konečně se jim podařilo se

žuchnutím převalit Chobotnici přes hranu vany. Deandre zaklapl víko a spustil program. Mezitím Brian pozorně sledoval displej laptopu, na kterém rolovala kvanta textu.

„Co to je za písmenka?“ zeptal se Brian.

„To je StarCode. Standard pro přenos instrukcí pro obecné výrobní přístroje. Jsou tam suroviny, složky, výrobní proces, všechno. Pár stránek kódu a dostaneš cokoliv. Roboty, léky, fet, zbraně, co si vymyslíš. Stačí správný recept a suroviny. Hele, už to je, tak balíme a mažem pryč.“

Deandre počkal, až se soubor uloží, pak silou vytrhl kabely z panelu, sbalil laptop do batohu a oba vyšli na chodbu. Prosklenými východovými dveřmi viděli, jak se dovnitř dobývají členové soukromé ochranky.

„Do prdele, ten hajzl stihl ty fyzly zavolat! Zdrháme!“ Brian se rozběhl chodbou ke schodišti a k bočnímu východu. Tam už taky čekali.

„Sakra, sakra! Ještě se dá utéct přes tělocvičnu, okna jsou zamřížovaná, ale zevnitř jdou otevřít a pak už je to jenom dva metry dolů!“

Brian vyběhl zpátky schody a pokračoval chodbou dozadu k tělocvičně. U tělocvičny se ohlédl a uviděl, že neforemný programátor Deandre může jen těžko stačit trénovanému sportovci, i když oba váží stejně. Za Deandrem už bylo vidět i slyšet dusající a řvoucí ochranku. Brian zaklel, rozběhl se zpátky naproti Deandremu a chytl ho za ruku. Zatáhl ho do tělocvičny, kterou zevnitř zamkl a pokračoval bludištěm zavěšených boxovacích pytlů, tréninkových ringů a posilovacích strojů. Od dveří zněly nárazy, jak se ochranka snažila rameny dveře vyrazit. Brian dovedl Deandreho k oknu na protější straně tělocvičny, otevřel ho, odemkl mříže a vlezl na parapet. Hu, docela výška. No nic. Brian se spustil na rukách z okna dolů, nadechl se a pustil se. Letěl ještě pěkný kus dolů. V kotníku mu nepříjemně píchlo.

„Tak pojd', proboha! Nemáme čas!“

„Buhare, to nejsou dva metry, to jsou skoro čtyři!“

„Ježíšikriste, mám dojít pro pásmo, aby sis to mohl přeměřit, ty jelito? Teď je asi tak čas na dohadování o výšce! Dělej, vylez sem a skoč!“

Deandre vylezl na okno. Za ním se ozvalo praskání dveří a dovnitř se vhrnula ochranka. Deandre zavřel oči a skočil. Dole se zhroutil na zem a zůstal ležet.

„Nemůžu vstát! Mám zlomený kyčle, kolena a kotníky! A taky naražený žebra a zkousnul jsem si jazyk!“

„To nic není! Vstaň a pojd'. Teď už máme recepty, tak ti to spravíme. Hlavně tady nemůžeme zůstat.“

Deandre se snažil s pomocí zdi postavit. Obličej měl zkřivený bolestivou grimasou a než udělal dva kroky, padl zpátky k zemi.

„Takhle to nepůjde,“ vzdychl si Brian. Popadl Deandreho za ruce a zkusil ho zvednout. Sakra, kdyby ten trouba nebyl takhle vyžraný! Pustil náklad zase dolů a rychle přemýšlel, co udělá. Nechat ho tu nemůže, je to jediný člověk, který těm ukradeným souborům rozumí. Navíc by určitě prozradil jejich identity a úkryt. Dál už Brian přemýšlet nemusel. Z obou stran příjezdové cesty přijížděla auta s majáčky. Spadla klec.

Ochranka jim zabavila laptop, mobily i Brianovo zpocené spodní prádlo a odvezli je do sídla své firmy. Tam už pro ně byla připravená malá cela pro účely krátkodobého zadržení, než se dostaví zodpovědní lidé ze zákaznické firmy, v tomto případě šéf tréninkového centra. Nebyl to zcela legální postup, aby soukromá společnost zadržovala lidi – to byla práce pro policii – ale největší sportovní korporace na světě si občas mohla dovolit balancovat na hraně zákona. Brian s Deandrem seděli na lavici jako zmoklé slepice. Nekřičeli na sebe, nemluvili, ani se na sebe nedívali. Nebylo co řešit. Za chvíli je tu ředitel, zavolá policajty, všechno praskne, všechny je pozavírají a Traevon i ostatní děcka ve Franklin Parku budou pořád chodit po ulici s vředy a pokřivenými kostmi. Najednou si Deandre všiml, jak se Brian uculuje.

„Co děláš?“

„Vzpomínám na staré časy s Janine. Víš co, nebylo to všechno zas tak špatné.“

„Říkals, žeš je vymazal ze života. Že na ně nemyslíš. Žes zapomněl.“

„No jo, ale našel jsem nějaké staré fotky, tak si je prohlížím.“

„Jaké fotky? Jak našel? Kde?“

„No na netu, mám fotky v cloudu, ty snad ne?“

„Ale jak se dostaneš na net? Vždyť mobily nám vzali.“

„V brýlích přece.“

„A jo, ty tvoje děsný superbrejle! A oni ti je nevezali, protože nevědí, co to je. Počkej, ony umí nahrávat obraz, ne?“

„Jo, mám zapnuté nepřetržité nahrávání obrazu.“

Deandre se vzrušeně naklonil k Brianovi.

„A máš tam, jak ses díval na ten laptop při tom stahování?“

„Určitě jo. Když to přetočím sem, tak si to tady můžu...“

„Dej to sem!“

Deandre mu strhl brýle z očí a nasadil si je. Našel na nahraném videu začátek downloadu receptů do kontroleru. Stáhl si aplikaci na rozpoznávání textu a začal po jednotlivých stránkách stopovat video, screenshotovat ho a posílat do aplikace. Za chvíli měl už v textovém editoru poslepaný StarCode text, který jen mírně upravil a byl z něj platný zdrojový kód pro recepty na mediboty a regenerační kapalinu. Ke zdrojovému kódu přidal metadata, kdo a odkud informace získal. Jakmile měl soubor hotový a ověřený, začal ze svých účtů na sociálních sítích posílat soubor na všechna fóra pro otevřená zdravotní data. V ten moment do cely vstoupil šéf ochranky následovaný šéfem tréninkového centra.

„Tys dopadl, Buchare! Za dva dny z nejlepšího zápasníka světa skončíš jako trapný zlodějíček a přijdeš i o to málo, co ti zbylo. A to jsem ti fandil. To byly zápasy! A teď půjdeš do lochu za pár cetek z masérny, i s tím ubohým pomocníčkem. Cos tam vlastně hledal?“ Ředitel očividně vůbec nevěděl, o co v celé operaci šlo. Brian i Deandre mlčeli, těžko šlo říct něco, co by jejich situaci nezhoršilo. Ředitel pokračoval v moralizování: „je to zvláštní, ale málokterý ze zápasníků se dožije klidného důchodu, i když by to bylo tak jednoduché – prostě přijmout porážku jako chlap a nechat si vyhrané peníze. Ale s prohrou se v každém něco zlomí a pak to jde z kopce. Vztek, agrese, napadení, zabavení peněz, chlást, fet, konec. Možná že za katrem potkáš nějakého protivníka, skončí vás tam dost.“ Ředitel by se mohl nad svojí analýzou dojímat ještě dlouho, ale zazvonil mu v kapse mobil.

„Ano?... Ano, máme ho tu...Cože? Ale vždyť je to zloděj!... Ne, to nemůžete!...Jak hrdina? Jak celebrita? Jaká publicita?... Ano, pane...Ano... Ano.“

Během hovoru vypadal ředitel čím dál naštvaněji a na konci už se v něm viditelně vařila krev. Obrátil se na šéfa ochranky.

„Pustíte je.“

„Cože?“

„Jste hluchej? Nechte je jít!“

„Ale proč?“

„Z nějakého důvodu se z nich za posledních pár minut staly internetové celebrity. Je to něco kolem nějakých zdravotních receptů. Volal mi zástupce

investorů, že to nevypadá dobře, když je tady držíme zavřené. Nejradši bych o ně přerazil klacek, ale nesmíme jim ani zkřivit vlásek, do prdele práce!“

Brian s Deandrem vyšli ze sídla ochranky povzneseným, i když poměrně kulhavým krokem a s blahosklonným úsměvem na rtech. Vzali si taxíka k tréninkovému centru, kde měl Brian auto. Když pak jeli přes Franklin Park do konspiračního baráku za zbytkem skupiny, Brian se rozhlížel po dětech, které se u silnic hrabaly v odpadcích. Všechny byly zjizvené a pokřivené, ale ode dneška měly naději, že se dočkají levnějších léků z otevřených zdrojů. Neregulovaný zápas zůstane sportem miliardářů, ke kterým budou chudáci marně vzhlížet. Plná zdravotní péče bude pořád pro tři čtvrtiny lidí nedostupná. Ale něco, něco se pomalu začíná měnit...